

Jl kapitola 1.

[1] Slovo Hospodinovo, které se dostalo k Jóelovi, synu Petúelovu. [2] Slyšte to, starší, pozorně naslouchejte, všichni obyvatelé země: Stalo se něco takového za vašich dnů anebo za dnů vašich otců? [3] Vypravujte o tom svým synům a vaši synové svým synům a jejich synové dalšímu pokolení: [4] Co zbylo po housenkách, sežraly kobylky, co zbylo po kobylkách, sežrali brouci, co zbylo po broucích, sežrala jiná havěť. [5] Vystřízlivějte, opilci, a plačte! Kvílejte, všichni pijani vína, že je vám mladé víno odtrženo od úst. [6] Vždyť na mou zemi vytáhl pronárod mocný a nesčíslný; má zuby lví, tesáky jako lvice. [7] Zpustošil mou vinnou révu, polámal můj fíkovník, kůru z něho sloupal a pohodil, způsobil, že vinné výhonky zežloutly. [8] Kvílejí, jako panna oděná žíněnou suknicí kvůli pro ženicha svého mládí. [9] Obětní dary a úlitby jsou odtrženy od Hospodinova domu; truchlí kněží, sluhové Hospodinovi. [10] Pole je popleněno, truchlí role; je popleněno obilí, vyschl mošt, došel čerstvý olej. [11] Oráči se hanbí, vinaři kvílejí pro pšenici a ječmen; sklizeň na poli přišla nazmar. [12] Vinná réva uschla, zvadl fíkovník, granátový strom i datlovník a jablono, všechno polní stromoví je suché. Lidským synům vyschl zdroj veselí. [13] Kněží, opásejte se k naříkání, kvílejte, sluhové oltáře, vejděte, nocujte v žíněných suknicích, sluhové mého Boha, neboť dům vašeho Boha je zbaven obětních darů a úliteb. [14] Uložte púst, svolujte slavnostní shromáždění, shromážděte starší, všechny obyvatele země, do domu Hospodina, svého Boha, a úpěte k Hospodinu. [15] Běda, ten den! Blízko je den Hospodinův! Přivalí se jako zhouba od Všemohoucího. [16] Což nám není přímo před očima odtržen pokrm, od domu našeho Boha radost a jásoť? [17] Zrno zaschlo pod hroudami, sklady jsou zpustošené, sýpky rozbořené, obilí uschlo. [18] Jak těžce oddychuje dobytek! Stáda skotu se plaší, nemají pastvu; stáda bravu se plouží. [19] K tobě, Hospodine, volám. Stepní pastviny pozřel oheň, všechno polní stromoví sežehl plamen. [20] Dobytek na poli po tobě prahne, v potocích vyschla voda, stepní pastviny pozřel oheň.

Jl kapitola 2.

[1] Trubte na polnici na Sijónu, křičte na poplach na mé svaté hoře, ať se třesou všichni obyvatelé země, neboť přichází den Hospodinův. Je blízko [2] den tmy a temnot, den oblaku a mráčky. Jako úsvit na horách se rozprostírá lid četný a mocný, jakého nebylo od věků, aniž kdy bude po něm až do let posledního pokolení. [3] Před ním je oheň šířící, za ním sežehující plamen; před ním je země jak zahrada Eden, za ním poušť, zpustošený kraj. A vyváznout před ním nelze. [4] Vzhledem připomíná koně, je jako jízda v divém cvalu. [5] Jako hřmící válečná vozba poskakuje po vrcholcích hor, praská jak ohnivý plamen, když šíří strniště. Je jako mocný lid seřazený k boji. [6] Národy se před ním svíjejí v křeči, tváře všech blednou. [7] Běží jako bohatíři, jako bojovníci ztéká hradby. Každý jde svou cestou, neodbočí od své dráhy. [8] Jeden druhému nepřekáží, každý jde určeným směrem. Když narazí na ostěpy, neprofidnou, [9] vnikají do města, běhají po hradbách, na domy vystupují, lezou okny jak zloděj. [10] Před ním se roztřeše země, zachvějí nebesa, slunce a měsíc se zachmuří a hvězdy ztratí svou zář. [11] Sám Hospodin dá povel svému vojsku. Jeho šiky jsou nesčíslné. Mocný je ten, kdo vykoná jeho rozkaz. Hospodinův den je veliký a přehrozný! Kdo mu odolá? [12] Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. [13] Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem. [14] Kdo ví, nepojme-li ho opět lítost a nezanechá-li za sebou požehnání, a zase budou obětní dary a úlitby pro Hospodina, vašeho Boha. [15] Trubte na polnici na Sijónu, uložte púst, svolujte slavnostní shromáždění! [16] Shromážděte lid, posvěťte sbor, sezvete starce, shromážděte pacholátka i kojence od prsů, ať vyjde ženich ze svého pokojíku a nevěsta ze své komůrky. [17] Ať mezi chrámovou předsíní a oltářem pláčou kněží, sluhové Hospodinovi, ať prosí: "Ušetři, Hospodine, svůj lid, nevydávej své dědictví potupě, ať nad nimi nevládnou pronárody. Proč se má mezi národy říkat: 'Kde je jejich Bůh?'" [18] Horlivě se ujme Hospodin své země a se svým lidem bude mít soucit. [19] Hospodin se ozve a řekne svému lidu: Hle, posílám vám obilí, mošt i čerstvý olej, abyste se nasýtili, a už vás nevydám potupě mezi pronárody. [20] Vzdálím od vás Seveřana, zaženu ho do vyprahlé, zpustošené země, jeho předvoj do moře východního, jeho zadní voj do moře západního. A bude z něho vystupovat zápach, hnilobný puch, neboť chtěl vykonat veliké věci. [21] Neboj se, země, jásej a raduj se, neboť veliké věci vykoná Hospodin. [22] Neboj se, dobytku na poli, stepní pastviny se zazelenají, strom zase ponese ovoce, fíkovník a réva vydají úrodu. [23] Jásejte, synové Sijónu, radujte se z Hospodina, svého Boha, neboť vám dá učitele spravedlnosti a jako na začátku vám sešle hojnost dešťů podzimmích i jarních. [24] Humna budou plná obilí, lisy budou přetékat moštem a čerstvým olejem. [25] Tak vám nahradím, co po léta požíraly kobylky a brouci, různá havěť a housenky, mé veliké vojsko, které jsem na vás posílal. [26] Budete jíst dosyta a budete chválit jméno Hospodina, svého Boha, který s vámi tak podivuhodně jednal. A můj lid nebude navěky zahanben. [27] Poznáte, že jsem uprostřed Izraele. Já jsem Hospodin, váš Bůh, a jiného Boha není. A můj lid nebude navěky zahanben.

Jl kapitola 3.

[1] I stane se potom: Vylejí svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění. [2] Rovněž na otroky a otrokyně vylejí v oněch dnech svého ducha. [3] Způsobím, že budou na nebi i na zemi divné úkazy: krev a oheň a sloupy dýmu. [4] Slunce se zastře tmou a měsíc krví, dříve než přijde den Hospodinův, veliký a hrozný. [5] Avšak každý, kdo vyzývá Hospodinovo jméno, se zachrání. Na hoře Sijónu a v Jeruzalémě budou ti, kdo vyvázli, jak řekl Hospodin, spolu s těmi, kdo přežili, jež Hospodin povolá.

Jl kapitola 4.

[1] Hle, v oněch dnech a v onom čase, kdy změním úděl Judy a Jeruzaléma, [2] shromáždím všechny pronárody, svedu je do Doliny Jóšafatu (to je Hospodin bude soudit) a budu je tam soudit kvůli svému lidu, kvůli svému dědictví, kvůli Izraeli, kterého rozehnali mezi pronárody. Mou zemi rozdělili [3] a o můj lid losovali. Dávali chlapce za nevěstku a děvče prodávali za víno - a pili. [4] Co jste vy proti mně, Týře a Sidóně i všechny pelištejské kraje? Chystáte proti mně odvetu? Přikročíte-li k odvetě, rychle a bez meškání vám to vrátím na vaši hlavu. [5] Pobrání mé stříbro a zlato, mé nejkrásnější skvosty jste zanesli do svých chrámů. [6] Syny judské a jeruzalémské jste prodávali synům Jávanců, aby je zavlékli daleko od jejich území. [7] Hle, já je probudím k návratu z místa, kam jste je prodali, a co jste spáchali, vám vrátím na vaši hlavu: [8] Vydám vaše syny a vaše dcery napospas synům judským a oni je prodají Šebajcům, dalekému pronárodu. Tak promluvil Hospodin. [9] Provolejte mezi pronárody toto: Vyhlaste svaty

boj, probudte bohatýry! Ať nastoupí, ať přitáhnou všichni bojovníci! [10] Překujte své radlice v meče, vinařské nože v oštěpy! Slaboch ať zvolá: "Jsem bohatýr!" [11] Pospěšte na pomoc, všechny okolní pronárody, a shromážděte se! - Přiveďte sem, Hospodine, své bohatýry! - [12] Ať se pronárody probudí a přitáhnou do Doliny Jóšafatu, zasednu tam a budu soudit všechny pronárody vůkol. [13] Chopte se srpu, již dozrála žeň, pojdte, šlapejte, lis je už plný, kádě přetékají. Jejich zlovůle je velká. [14] Davy a davy jsou v Dolině rozhodnutí a den Hospodinův v Dolině rozhodnutí je blízko. [15] Slunce a měsíc se zachmuří a hvězdy ztratí svou zář. [16] Hospodin vydá řev ze Sijónu, vydá hlas z Jeruzaléma, zachvějí se nebesa i země. Hospodin je útočiště svého lidu a záštita synů Izraele. [17] I poznáte, že jsem Hospodin, váš Bůh, že přebývám na Sijónu, na své svaté hoře. Jeruzalém bude opět svatý a nebudou jím už procházet cizáci. [18] A stane se v onen den, že z hor bude kanout mladé víno, z pahorků poteče mléko, všemi judskými potoky bude proudit voda, z Hospodinova domu vytryskne pramen a napojí Úval akácií. [19] Z Egypta bude zpustošený kraj, z Edómu zpustošená step za násilí na synech judských, za to, že v jejich vlastní zemi prolévali nevinnou krev. [20] Ale Judsko bude osídleno navěky, Jeruzalém od pokolení do pokolení. [21] Jejich krev prohlásím za nevinnou, nikoho nenechám bez trestu. Hospodin přebývá na Sijónu.